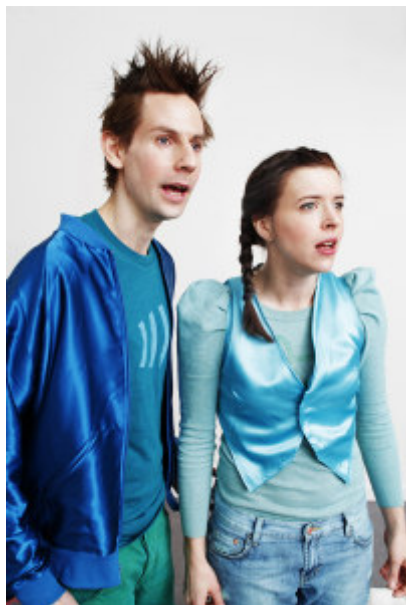


Nätfiffel, ljug och väntan - tre goda ting



Jesper Arin och Maria Simonsson
i *Var är Ångerknappen!!!*

FOTO: ULF ISACSON



Lennart Gustafsson och Eva
Welinder i *Ljuget*

FOTO: MARTIN SKOOG



Henrik Gustafsson och Magnus
Munkesjö i *När blir det snart?*

FOTO: MARTIN SKOOG

BARNTEATER

Var är ångerknappen!!!

Ljuget

När blir det snart?

Mittiprickteatern, St Eriksgatan 84

Alla goda ting är tre, tänker Mittiprickteatern, och klipper till med tre premiärer på en vecka. De nya pjäserna kommer att spelas på turné och på hemmascenen Teater Påfågeln. För barn mellan 9 och 12 år ges *Var är ångerknappen!!!* skriven och regisserad av Cleo Boman och producerad i samarbete med Medierådet. Det är en lekfullt pedagogisk scenisk dialog mellan skådespelare och publik om angelägna frågor om livet på nätet.

Från den stora, brusande bildskärmen på scenen lösgör sig två spelfigurer, som byter webbtillvaron mot verkligheten - *In Real Life*. Jesper Arins Wide och Maria Simonssons Webba spelar upp scener som behandlar specifika frågor; om nätmobbning, bilders spridning på nätet och misstänkta erbjudanden som är för bra för att vara sanna. Det blir tankeställare som den unga publiken gärna diskuterar utifrån sina egna erfarenheter.

Ljuget, skriven och regisserad av Susanne Marko (för barn 6–9 år), handlar om lögnen; den där som man tar till när det kniper, men som växer till en ohanterlig ångestklump. Lilli fyller åtta år och får en ring av sin pappa. Den har tillhört hans lillasyster som dog just när hon var åtta, och denna minnessymbol ger nu den kärleksfulle pappan till sin lilla dotter. Som genast tappar bort den! Katastrof och panik! En lögn

slinker ut. Allt blir förstört och tillvaron krackelerar. Leken med bästisen svärtas av *Ljuget*, skulden fräter.

Christina Nilsson Rambergs scenbild är fin: flicksängen i ett rum med stjärnhimmeltapeter. När natten faller gnistrar stjärnorna i mörkret. På premiären var spelet en aning överexalterat till en början, men lugnade ner sig i takt med att Eva Welinder som Lilli låter det inre dramat växla känslolägen och uttryck. Så vi i publiken hinner med att känna in och känna med.

Att vänta är något som minsta barn känner till. *När blir det snart?* i regi av Josefin Lennström har inspirerats av Becketts *I väntan på Godot* och resulterat i en lika klurig som kul pjäs skriven av ensemblen (för barn 3–6 år). Två storkillar sitter vid ett träd och väntar på bättre tider. Eller på att drömmen ska slå in så att det kan växa äpplen på trädets kala grenar. Men hur länge måste man vänta? Hur lång är en stund, hur länge dröjer ett tag, hur snart är det snart?

Magnus Munkesjö gör en barnvuxen med myror i byxorna, otåligheten kryper genom kroppen. Han vill hitta på något absolut hela tiden och vrider sig i spiraler som en ivrig mask, när han kläcker idéer eller nästan spricker av skojiga påhitt. Henrik Gustafssons väntare är mer föruftigt vuxenförståndig, även om också han hemskt gärna brister ut i sång och dans för att få tiden att gå. Även om den skulle gå ändå. De väntar, längtar och spexar med röda hattar och talande skor. Tillsammans gör de en helt oemotståndlig existentiell show. Att vänta är att finnas. Snart blir det sedan.

KARIN HELANDER

kultur@svd.se